

Δημοσιογραφία της «μαντίλας» και «Αυθόρμητες Επιστολές Α.Ε.»

(Άρθρα του Α. Πανούτσου, 10/12/2008 & 12/12/2008).

Δημοσιογραφία της «μαντίλας» και βραβείο Βότση

Όπου δημοσιογραφία της μαντίλας, σύμφωνα με την ελληνική πρακτική, είναι αυτή που πάει η δημοσιογράφος στη Δυτική Οχθη, φοράει μια παλαιστινιακή μαντίλα και ζει τη ζωή της Παλαιστίνιας για ένα τρίωρο. Μπορεί και τετράωρο, αν σερβίρουν το φαί και αργά στο ξενοδοχείο.

Όπου η σωστή δημοσιογραφία της μαντίλας σε επεισόδια στο κέντρο της Αθήνας είναι πρώτον να μιλάς με το ασθματικό στυλ που είχε ο σκύλος στα παλιά καρτούν με τον «Κόκκινο Βαρόνο».

Ταυτόχρονα είναι να μιλάς για τα MAT, χωρίς να αναφέρεις ηλικίες, και για τους διαδηλωτές πάντα με αναφορά στον πιο νέο.

Για παράδειγμα, ποτέ δεν μπορείς να πεις «ένας 28χρονος MATατζής» ή «μαζί με έναν 26χρονο MATατζή τρώνε πέτρες από τους διαδηλωτές». Αν το πεις χάνεις κάθε credibility.

Αντίθετα, κερδίζεις, αν πεις «Τα MAT. Πετάνε χημικά. Πετάνε χημικά τα MAT (σ.σ.: η επανάληψη δίνει τον χαρακτήρα του αυθόρμητου). Πετάνε χημικά ενάντια στα παιδιά. Σε 15χρονα. Σε 13χρονα. Που τι κάνανε; Τι κάνανε τα παιδιά και τους πετάνε χημικά; Πετάγανε πέτρες στα MAT. Στα MAT που με τη στολή τους τι θα παθαίνανε από τις πέτρες των παιδιών; Πετάνε πέτρες τα MAT. Στα παιδιά!» .

Έχουμε μπει σε έναν άτυπο δημοσιογραφικό διαγωνισμό «Όποιος πει τη μικρότερη ηλικία διαδηλωτή που έπεσε θύμα των MAT, παίρνει το βραβείο Βότση». Για την ώρα ο νικητής είναι εκείνος που είπε το «ξυλοκοπούν τα MAT ένα δεκάχρονο». Δύσκολα το ρεκόρ καταρρίπτεται χωρίς ταυτόχρονα να μην καταρριφθεί η λογική, αλλά μια προσπάθεια μπορεί να γίνει. Παραδείγματος χάριν, «τα MAT ξυλοκοπούν

έναν εννιάχρονο που μεγαλοδείχνει και μοιάζει για δεκατρία».

Η περιέργεια, πάντως, μου έχει μείνει. Πώς στον διάλογο ξέρει ο ρεπόρτερ την ηλικία αυτού που δέρνουνε τα ΜΑΤ; Τον ακούει που φωνάζει «γουρούνια, μπάτσοι, δολοφόνοι, σταματήστε να με χτυπάτε. Σταματήστε να χτυπάτε ένα παιδί που γεννήθηκε το 1998. Οκτώβριο».

Όπως και εντυπωσιάζομαι με τον αλγόριθμο ηλικίας + πέτρας. Το θέμα δεν είναι η πέτρα, αλλά η ηλικία αυτού που την πέταξε. Σε αυτή τη λογική το «γουρούνι, επιτίθεσαι στο 17χρονο παιδάκι από το Λύκειο που σου πέταξε την πέτρα» στέκει.

Αν όμως την πέτρα την πετάξει συνταξιούχος, ο ΜΑΤατζής μπορεί να τον αλαλιάσει στις κλομπιές. Όπως και είμαι μαγεμένος από την προσπάθεια να βρεθεί μια κατάλληλη λέξη για να περιγράφονται οι υπαίτιοι των επεισοδίων.

Όταν ήμουν πιτσιρικάς και η μάνα μου αναφερόταν στις μάχες των ΕΛΑΣιτών και των χωροφυλάκων με τους Εγγλέζους τον Δεκέμβριο του '44, έλεγε «τα γεγονότα». Ένας άλλος τρόπος ήταν να έλεγες «τα Δεκεμβριανά». Έτσι, δεν έπαιρνες θέση και είχες το κεφάλι σου ήσυχο και από τους δεξιούς και από τους κομμουνιστές.

Ένα λοιπόν αντίστοιχο πρόβλημα υπάρχει στα επεισόδια. Πώς τους φωνάζουμε τους μυστήριους; Αναρχικούς; Κάποιος λόγιος της Αριστεράς θα πεταχτεί να πει: «Οι πραγματικοί αναρχικοί έχουν ιδεολογία». Διαδηλωτές; Αλλά διαδηλωτές είναι και αυτοί που δεν πετάνε πέτρες. Αντιεξουσιαστές; Not bad και για πολύ καιρό βουλευτήκαμε με τον όρο, αλλά σιγά σιγά έγινε μπανάλ. Μπαχαλάκηδες; Λίγο ελαφρύ. «Με μπετόβεργες και Μολότοφ επιτέθηκε μια ομάδα από μπαχαλάκηδες», ακούγεται περίεργο. Τα παιδιά με τα μαύρα; Και αν εκείνη την ημέρα ενός του ήρθε να φορέσει τα αμπιγέ τα άσπρα τι θα λένε στην τηλεόραση; «Παιδί με τα μαύρα που διακρίνεται να φοράει το άσπρο πουκάμισο». Εκτός του ότι «παιδιά με τα μαύρα» έχουν δικαίωμα να λέγονται και οι παπάδες, οπότε έχουμε και την επιβεβαίωση της παροιμίας «gayδες και παλικάρια γίναμε μαλλιά κουβάρια».

Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει αυστηρά δόκιμη έκφραση για να αποκαλούνται αυτοί που κάνουν τα επεισόδια. Ο καλύτερος τρόπος είναι το «οι λίγοι ταραξίες που μπαίνουν μέσα σε κάθε διαδήλωση του κόσμου».

Αν δεν μπορείς να το πεις και με τον σωστό τόνο, τούτο κάνει φανερό ότι αυτός που το λέει ξέρει την αλήθεια. Οτι δηλαδή όλοι όσοι πετάνε πέτρες στους

αστυνομικούς είναι άλλοι αστυνομικοί, που τους κατεβάζουν στους γύρω δρόμους κλούβες της Αστυνομίας. Θα θυμάστε ότι το είχε πει ως αυτόπτης μάρτυρας καθηγητής του Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης, που για το καλό όλων μας ελπίζω ότι δεν είναι γιατρός.

Αν πάντως πεις το «οι λίγοι ταραξίες» με πιο γρήγορο ρυθμό και χωρίς την πονηριά είναι το ίδιο με το «οι λίγοι ανεγκέφαλοι που βλάπτουν την ομάδα». Μυρίζει από χιλιόμετρα κρατικό Μέσο, που οι δημοσιογράφοι ξέρουν να φυλάγονται λέγοντας πάντα το «λίγοι».

Οι «λίγοι κακοί αστυφύλακες», «οι λίγοι κακοί ταξιτζήδες», «οι λίγοι κακοί δικαστές» και το μόνο που ακόμα δεν έχει ακουστεί είναι το «οι λίγοι κακοί κακοποιόι». Ετσι, ο δημοσιογράφος του κρατικού καλύπτεται από τον εκάστοτε συνδικαλιστή που θα πάρει τηλέφωνο τον εκάστοτε Παναγόπουλο και θα του πει: «Τι έλεγε ο δικός σας για τους συναδέλφους;». «Για τους λίγους έλεγε και όχι για όλους».

«Αυθόρμητες» επιστολές

Έχω βρει το νεότερο θύμα της αστυνομικής βίας. Αυτόπτες μάρτυρες είδαν μπάτσο να δέρνει έγκυο, που από την κοιλία της ακουγόταν το «μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι». Τώρα μπορώ να αναρωτηθώ κάποια πράγματα; Όπως για παράδειγμα...

Ανάμεσα στη μελούρα και τη σαχλαμάρα, τα σαββοπουλικά «τα παιδιά τα ξέρουν όλα», τις αναπολήσεις των αγώνων με τη Σωτηροπούλου και τον Πέτρουλα, την ανάδειξη του Ιγκόρ και του Αχμέτ σε αγωνιστές του '21 και τον λυσσασμένο αγώνα του Διονύση Ελευθεράτου για την ανατροπή της κυβέρνησης Ράλλη, μπορεί κάποιος που κατάλαβε τα νοήματα από τις διαδηλώσεις να τα μοιραστεί με τους υπόλοιπους που είναι στούρνοι;

Για τον ΣΥΡΙΖΑ είναι εύκολο. Έπαιξε στον εναλλακτικό χώρο, που παραδοσιακά είναι δικός του.

Για τους αντιεξουσιαστές επίσης το μήνυμα είναι εύκολο. Πόλεμος κατά της εξουσίας.

Για τους ήρωες του '08 επίσης εύκολο. Σαρανταδυάρα Bravia δωρεάν.

Στους μαθητές το μόνο μήνυμα που διακρίνω είναι η διάθεση να διασκεδάσουν ο μικρός Αλέξανδρος από τη Φιλοθέη και η μικρή Νεφέλη από την Κηφισιά ζώντας αυτά που τους λένε οι αρχιτέκτονες γονείς τους ότι έκαναν όταν ήταν και αυτοί μαθητές.

Αν η επαναστατική αλλαγή έρθει από το γυμνασιακό κίνημα, ομολογώ ότι είμαι πολύ μεγάλος για να μετάσχω και υπόσχομαι ότι δεν θα προσπαθήσω να το σταματήσω.

Τώρα για την Αστυνομία. Δημοκρατική κοινωνία είμαστε, εκπροσώπους ψηφίζουμε και έχουμε τη δυνατότητα να λέμε τι θέλουμε να κάνουμε. Ο ΣΥΡΙΖΑ λοιπόν λέει ότι θέλει να καταργήσει τα ΜΑΤ. Υποθέτω για να μη χτυπάνε κόσμο στις διαδηλώσεις. Αλλά η δολοφονία του Αλέξη δεν θα είχε αποφευχθεί αφού έγινε από ειδικό φρουρό.

Αριστερότερα υπάρχει η άποψη να αποπλιστεί η αστυνομία. Σε αυτό το σημείο αναφέρεται και η Βρετανία. Από το 1966 όμως και τη Μεγάλη Ληστεία του Τρένου οι περισσότεροι Άγγλοι αστυνομικοί είναι οπλισμένοι. Και να προσθέσω άριστα εκπαιδευμένοι στη χρήση των όπλων και την άοπλη μάχη.

Αν η ελληνική αστυνομία είχε εκπαίδευση αντίστοιχη της αγγλικής, η αριστερά θα έσκουζε. Αλλά και θα έκανε πορείες στην ακριανή λωρίδα του δρόμου, όπως κάνει στη Βρετανία.

Το συμπέρασμα μοιάζει να είναι ότι μας χρειάζεται μια αστυνομία που «να αφουγκράζεται τη νεολαία». Να εκπαιδεύουν οι αστυνομικοί στην ψυχανάλυση και όταν βλέπουν έναν πιτσιρικά να πετάει πέτρες να σκύβουν πάνω από το πρόβλημά του. «Με αυτόν τον τρόπο εκφράζεις την οργή σου για το ότι οι γονείς σου δεν ακούνε τα όνειρά σου;». Και στα περιπολικά να μην έχουν σειρήνες, που έχουν αυτό το κατιτίς το κρατικοβίαιο. Να παίζουν την «Αρκούδα καφέ». Και στη Λιλιπούπολη του Διονύση, της γενιάς των 700, των bloggers και του Ιγκόρ και του Αχμέτ καθένας θα μπορεί άφοβα να κυκλοφορεί στους δρόμους. Με τανκ.

Από τη δεκαετία του '80 που σε παιδικό θέατρο είχε παιχτεί το κλασικό αριστούργημα «Δρακουμέλ και κακός λύκος ενάντια στον Ηρακλή και τα τρία γουρουνάκια» έχει να εμφανιστεί τίτλος τόσο πυκνός σε νοήματα όσο του χθεσινού «Ελεύθερου Τύπου». «Έφηβοι πρωταγωνιστές των επεισοδίων μιλούν για τα όνειρά τους».

Έχει ηλικία, που αυτές τις ημέρες είναι must, και αν πέρασες τα 15 δεν σε ακούει ούτε επαγγελματίας του 090. Έχει γκλαμουριά, που περιμένεις από μαγαζί της Γιάννας με το «πρωταγωνιστές», όχι δηλαδή ότι θα βγάζαμε να μιλήσει και η μπασκλασαρία. Και έχει μπούρου μπούρου και όνειρα, που αν δεν το καταλάβατε από τον Αλαβάνο εκεί έγινε το λάθος και σπάσανε το κέντρο. Καθόταν το παιδί το απόγευμα και έκανε τα όνειρά του και κατά το βραδάκι, όταν ερχόταν ο μπαμπάς, του έλεγε «Να σου πω τα όνειρα που έκανα σήμερα;» και ο κάφρος του απαντούσε «Δεν μας πηδάς, ρε Γιωργάκη, και εσύ και τα όνειρά σου...». Μία, δύο, πέντε το παιδί δεν άντεξε και κατέβασε μια ντουζίνα βιτρίνες για να πει κάπου τα όνειρά του. Εστω στον Σεραφείμ και τη Γιάννα.

Από εδώ και πέρα λοιπόν ξέρουμε. Αποφασίζουμε. Θέλουμε να συνεχίσουμε να το έχουμε γυρισμένο στην καυλάγκα και να συντρίβουμε τα όνειρα των παιδιών μας και αυτά με τη σειρά τους τις βιτρίνες ή κάποια στιγμή να κάτσουμε να τα ακούσουμε να μείνει ήσυχο και το κέντρο τώρα τις γιορτές; Και αν θέλουμε να τα ακούμε, ας ξεκινήσουμε από τα εύκολα, όπως το γράμμα των «φίλων του Αλέξη», που, σύμφωνα με το «Βήμα», στάλθηκε στην ομοσπονδία καθηγητών του πανεπιστημίου. Δημοσιεύεται με αριθμημένες τις παραγράφους για να υπάρξει κριτική προσέγγιση στο θέμα.

1) «Μη ρίχνετε άλλα δακρυγόνα, εμείς κλαίμε κι από μόνοι μας», λένε στο υστερόγραφο της επιστολή τους οι φίλοι του παιδιού, υπενθυμίζοντας σε όλους ότι «δεν είμαστε γνωστοί άγνωστοι ούτε κουκουλοφόροι, είμαστε τα παιδιά σας. Θέλουμε έναν καλύτερο κόσμο».

2) «Βοηθήστε μας. Δεν είμαστε τρομοκράτες, “κουκουλοφόροι”, “γνωστοί άγνωστοι”. Είμαστε τα παιδιά σας. Αυτοί, οι γνωστοί άγνωστοι... Κάνουμε όνειρα - μη σκοτώνετε τα όνειρά μας! Έχουμε ορμή -μη σταματάτε την ορμή μας. Θυμηθείτε. Κάποτε ήσασταν νέοι κι εσείς. Τώρα κυνηγάτε το χρήμα, νοιάζεστε μόνο για τη “βιτρίνα”, παχύνετε, караφλιάσατε, ξεχάσατε».

3) «Περιμέναμε να μας υποστηρίξετε. Περιμέναμε να ενδιαφερθείτε, να μας κάνετε μια φορά κι εσείς περήφανους. Μάταια. Ζείτε ψεύτικες ζωές, έχετε σκύψει το κεφάλι και περιμένετε τη μέρα που θα πεθάνετε. Δεν φαντάζεστε, δεν ερωτεύεστε, δεν δημιουργείτε! Μόνο πουλάτε κι αγοράζετε. Ύλη παντού. Αγάπη πουθενά. Πού είναι οι γονείς; Πού είναι οι καλλιτέχνες;».

«Γιατί δεν βγαίνουν έξω να μας προστατέψουν; Μας σκοτώνουν. Βοηθήστε μας...».

Και τώρα η απάντηση του πουρού.

Για το 1 δηλώ υπευθύνως ότι ποτέ εγώ, φίλος, γνωστός μου ή ο Καρπετόπουλος δεν έριξαν ή θα ρίξουν δακρυγόνο σε μαθητές. Κύριος λόγος ότι δεν έχω ιδέα πού τα πουλάνε. Δηλώ επίσης ότι αν οι μαθητές ή το παιδί μου θέλουν καλύτερο κόσμο, όταν μεγαλώσουν ας πάρουν ένα συνεργείο από Αλβανούς να του αλλάξουνε τους σοβάδες.

Στο 2 ορκίζομαι ότι ποτέ δεν κακοποίησα, τραυμάτισα ή σκότωσα όνειρο παιδιού. Τα όνειρα των παιδιών είναι ιδιαίτερα βαρετά και περιορίζονται στην εκκεντρική επαγγελματική αποκατάσταση. «Θέλω να γίνω πυροσβέστης», «Θέλω να γίνω χορεύτρια». Ακόμα και αν γίνουμε η μόνη χώρα στον κόσμο που οι μισοί θα είναι πυροσβέστες και οι άλλοι μισοί χορεύτριες, δεν πρόκειται να σκοτώσω κανένα όνειρο. Και αν μερικά αγόρια αποφασίσουν να γίνουν χορεύτριες και μερικά κορίτσια πυροσβέστες, το θέμα αφορά μόνο τον Αλέφαντο. Για το «κυνηγάτε το χρήμα», πράγματι τα παιδιά έχουν δίκιο. Μόνο που οφείλεται σε καθυστέρηση στο λογιστήριο του καναλιού και ο Κάρπετ μού είπε ότι η κυρία που είναι υπεύθυνη θα του απαντήσει αύριο. Για το «Δεν φαντάζεστε, δεν ερωτεύεστε, δεν δημιουργείτε», οι αντίστοιχες απαντήσεις μου είναι «Όχι, ναι, τρόπος του λέγειν».

Για το 3 πρέπει να ομολογήσω ότι υπάρχει κάθε καλή διάθεση, αλλά δεν ξέρω πώς ακριβώς να βοηθήσω. Να σπάσω καμιά βιτρίνα δεν έχω αντίρρηση, φτάνει να είναι κοντά και να μην έχουν πρόβλημα οι ιδιοκτήτες. Αν δεν έχει πρόβλημα ο Γλου, μπορώ να σπάσω τη βιτρίνα του μαγαζιού στο ισόγειο του ΣΠΟΡ FM. Για να πετάξω πέτρες στους μπάτσους, επίσης καμιά αντίρρηση, φτάνει οι πέτρες να είναι έτοιμες και οι μπάτσοι κοντά. Επίσης ο μπάτσος που θα με κυνηγήσει να είναι αναλόγου βάρους και ηλικίας και να μην υπάρχει κόσμος να μας κοιτάει και να γελάει.

Όσο για το «παχύνετε, караφλιάσατε, ξεχάσατε», η απάντηση είναι ότι και αυτά είναι «γεμάτα μπιμπίκια, ηλίθια και σκυλοβρωμάνε». Τώρα σας άρεσε που τα ακούσατε; Για το «μόνο πουλάτε και αγοράζετε» δεν καταλαβαίνω την κατηγορία. Δηλαδή τι πρέπει να κάνουμε για να φύγει το «μόνο»; Να δανειζόμαστε; Να ζητάμε barter και leasing; Και για το τελευταίο «ύλη παντού, αγάπη πουθενά» να πω ότι τα παιδιά έχουν δίκιο. Οι γονείς αμέσως να ικανοποιήσουν το αίτημα. Την επόμενη φορά που το παιδί θα πει «Θέλω snickers» ο γονέας να του απαντήσει «Τι να τα κάνεις; Αφού έχεις την αγάπη μου».

Το γράμμα πάντως στο «Βήμα» από την αρχή κάτι θύμιζε. Δεν χρειάστηκε πολύ για να το θυμηθώ. Ένα αντίστοιχο γράμμα που είχε δημοσιευθεί στην «Ελευθεροτυπία», πάλι για τις μαθητικές διαδηλώσεις, την εποχή που υπουργός ήταν η Γιαννάκου. Το γράμμα που υποτίθεται ότι το είχε γράψει ένα 14χρονο κορίτσι, χρησιμοποιώντας τη λέξη «παραβατικότητα», που είχε φέρει την αντίδραση της υπουργού: «Αν τα παιδιά έχουν τόσο πλούσιο λεξιλόγιο, πάμε καλά».

Πηγή: amantomatimou.wordpress.com